

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Chraňme krajinný ráz Suchých skal, z. s.**, se sídlem Prosíčka 302, Koberovy, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, č. j. MK 52612/2015 OPP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 6. 2016, č. j. 10 A 215/2015 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Národní památkový ústav zastoupený na základě plné moci ze dne 19. 5. 2015 Statutárním městem České Budějovice podal dne 28. 5. 2015 žádost o vydání závazného stanoviska k umístění stavby otáčivého hlediště na pozemkové parcele č. 99/1, k. ú. Český Krumlov. Stavba měla být situována tak, aby byla zachována a nenarušena přímá pohledová osa, především v místech před letohrádkem Bellarie. Toho mělo být docíleno posunutím stavby otáčivého hlediště po příčné ose zahrady směrem od letohrádku do

prostoru cesty vymezené zahradní úpravou do podoby čtverců k jihovýchodní ohradní zdi zámecké zahrady.

[2] Krajský úřad Jihočeského kraje obdržel dne 2. 6. 2015 žádost žalobce o informování o zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Na základě této žádosti Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor kultury a památkové péče žalobce dopisem ze dne 5. 6. 2015 informoval o zahájení shora uvedeného správního řízení. Dne 19. 6. 2015 obdržel krajský úřad oznámení o účasti žalobce v uvedeném správním řízení, jelikož se dle jeho názoru jedná o řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, neboť umístění stavby otáčivého hlediště na daném místě se nepochybně dotkne zeleně i krajinného rázu místa.

[3] Krajský úřad při posuzování tohoto oznámení dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem předmětného řízení, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2010, č. j. 8 As 34/2010 - 106, dle něhož občanské sdružení může mít postavení účastníka správního řízení, pokud je podle stanov jeho posláním ochrana přírody a krajiny a současně se jedná o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem na ochranu přírody a krajiny. Místo, kde má být umístěno otáčivé hlediště, se nenachází ve volné krajině, ale v uměle vytvořené zámecké zahradě utvářené a měněné člověkem po řadu let. Krajský úřad rovněž poznamenal, že zásahy do zeleně v zámecké zahradě podléhají řízení vedenému dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, neboť zámecká zahrada je součástí národní kulturní památky. V části zahrady, kde je umístění otáčivého hlediště navrženo, v současné době převládá romantická zahradní úprava místy přecházející až v lesní charakter. Nejedná se tedy o krajinu ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský úřad proto dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[4] Žalobcovo odvolání žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odmítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že jakákoliv činnost či případné zamýšlené zásahy do zeleně zámecké zahrady podléhají zákonu o státní památkové péči, neboť zámecká zahrada je nedílnou součástí národní kulturní památky.

II. Posouzení krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Ten ji jako nedůvodnou zamítl.

[6] Nejprve se zabýval otázkou, zda žalobce, který má sídlo v Železném Brodě, může být zasažen uvedenou stavbou, což je předpokladem pro existenci jeho aktivní legitimace v předmětném řízení.

[7] S poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I ÚS. 59/14, uzavřel, že žalobce nemůže být účastníkem předmětného řízení. Účel spolku Chraňme krajinný ráz Suchých skal je dle obchodního rejstříku vymezen jako ochrana přírody a krajiny, ochrana a péče o životní prostředí, zeleň, přírodní vodní zdroje, přírodní a

kulturní památky, jejich zachování a vhodné využívání. Hlavním cílem je ochrana krajinného rázu, urbanizované a neurbanizované krajiny a jejich kulturních i přírodních hodnot, přičemž spolek byl založen zejména za účelem ochrany Suchých skal nacházejících se v Libereckém kraji.

[8] Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nemá vzhledem ke svému lokálnímu charakteru vztah k předmětnému řízení, ve kterém se jedná o zámeckou zahradu v Českém Krumlově, tedy o území nacházející se v Jihočeském kraji. Proto i v případě, že by byly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, nemůže být žalobce reálně dotčen na svých hmotných právech, jestliže jeho sídlo je ve zcela jiném kraji, než se má nacházet předmětná stavba.

[9] Dále soud uvedl, že z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že žalobce má postavení účastníka pouze v řízení, jehož předmět se dotýká složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Z § 1 a 2 zákona přitom nelze dovodit, že by se ochranou přírody a krajiny rozuměla i ochrana kulturních památek. Předmětnou stavbu není možné podřadit ani pod ochranu krajinného rázu a přírodního parku ve smyslu § 12 uvedeného zákona. Místo, kde má být otáčivé hlediště umístěno, se nenachází ve volné krajině, ale v uměle vytvořené zámecké zahradě. Zásahy do zeleně v zámecké zahradě podléhají zákonu o státní památkové péči, neboť zámecká zahrada je součástí národní kulturní památky, přičemž i zámek Český Krumlov je posuzován z hlediska ochrany zájmů státní památkové péče. Přemístění otáčivého hlediště nepředstavuje zásah, který by měl vliv na krajinu, proto nemohou být zájmy na ochraně přírody a krajiny dotčeny.

[10] Proto dospěl soud k závěru, že žalobce, který je spolkem zřízeným podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, není účastníkem tehdy, jde-li v řízení o ochranu zájmu daného zákonem o státní památkové péči. Jestliže má žalobce oprávnění účastnit se řízení týkajících se možného zásahu do zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody a krajiny, přičemž v současném stádiu řízení není tento zájem prokazatelně ohrožen, není účastníkem předmětného řízení.

[11] Za zcela nedůvodné poté označil žalobcovo dovolávání se ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle něhož je možno právě historické zahrady a parky registrovat jako významné krajinné prvky s tím, že z ochrany krajinného rázu nelze vyjmout nějaké části krajiny, jestliže zákon o ochraně přírody a krajiny na předmětnou stavbu nedopadá. Uzavřel, že správní orgány se správně vypořádaly s otázkou dotčení zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody a krajiny a učinily správný závěr, že žalobce účastníkem řízení není.

III. Kasační stížnost

[12] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

[13] Soud dle něj nesprávně posoudil vliv skutečnosti, že stěžovatel sídlí v jiném kraji, než je předmětná stavba, na jeho účastenství ve správním řízení. Takovou podmínku

přitom zákon o ochraně přírody a krajiny vůbec nestanoví. Soud není oprávněn stanovovat další podmínky pro účast spolků ve správním řízení, tím překračuje svoji pravomoc. Stejně tak se soud dovolává judikatury, která se vůbec netýká posuzování účasti spolků ve správním řízení. K odkazu na stanovy stěžovatel uvádí, že jeho účelem je ochrana přírody a krajiny, jakož i přírodních a kulturních památek, a to na celém území České republiky (čl. 13 odst. 2 stanov).

[14] Soud dále opřel svůj rozsudek o nesprávný závěr, že se v případě správního řízení nejedná o řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Předmět řízení se nepochybně dotýká krajinného rázu dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Právě zahrady a parky jsou významnými přírodními či přírodě blízkými částmi krajiny. Zcela lichý je argument soudu, že *„místo, kde má být otáčivé hlediště umístěno, se nenachází ve volné krajině, ale v uměle vytvořené zámecké zahradě“*. To, zda je krajinná část „přírodní“, nebo uměle vytvořená, je zcela bez právního významu. Součástí krajiny jsou nejen prvky přírodní, ale i civilizační. Právě historické zahrady jsou nedílnou a významnou součástí přírodní a kulturní krajiny, a to zvláště ve středoevropském kontextu, kde již krajina, která by nebyla zasažena lidskou činností, prakticky vymizela. Zámecká zahrada v Českém Krumlově je součástí krajiny tvořené zámekem a hradem s danou přilehlou zahradou, dalšími zahradami a přilehlou krajinou. Tento krajinný prvek byl komponován záměrně a vykazuje mimořádně cenné krajinné hodnoty.

[15] Důvodnost žaloby nevyvrací ani odkaz soudu na ochranu místa prostřednictvím památkové péče. Ze skutečnosti, že zásahy do zeleně v zámecké zahradě podléhají zákonu o státní památkové péči, nikterak neplyne to, že přemístění otáčivého hlediště nepředstavuje zásah, který by měl vliv na krajinu. Zájmy ochrany přírody a krajiny a zájmy chráněné zvláštními předpisy se nepochybně prolínají.

[16] Zamýšleným zásahem (stavbou otáčivého hlediště) dojde k nepochybnému dotčení zejména kulturní dominanty krajiny v daném místě a vztahů v ní. Správními orgány ani soudem přitom nebylo nijak reflektováno, že při realizaci záměru by došlo k podstatnému zásahu do mimolesní zeleně nacházející se v historické zahradě.

[17] Závěrem stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku. Nelze z něj totiž seznat, na základě jakých právních či skutkových zjištění a úvah dospěl soud k závěru, že se v případě dané historické zahrady nejedná o krajinu. Ve vztahu k námitce týkající se dotčení mimolesní zeleně je odůvodnění rozsudku zmatečné, tvrzení soudu nejsou logicky soudržná.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se soud s námitkami stěžovatele vypořádal přezkoumatelným způsobem a jeho závěry v otázkách dotčení zájmu na ochraně přírody a krajiny a sídla stěžovatele ve vztahu k řešené sporné otázce účastenství ve správním řízení, jsou správné. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je projednatelná, není však důvodná.

[20] Stěžovatel se domáhal účasti ve správním řízení na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ten v odstavci 1 stanoví: „ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů“. V odstavci 2 je poté uvedeno: „občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována“. Odstavec 3 stanoví, že: „občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení...v tomto případě má postavení účastníka řízení“.

[21] Žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že mu právo účasti na řízení nesvědčí ze dvou důvodů. Jednak je stěžovatel územním a věcným vymezením své činnosti natolik vzdálen od předmětu správního řízení, že jej nelze považovat za jeho účastníka, jednak v řízení vůbec nejsou dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval prvním z uvedených důvodů, tedy potenciálním dotčením stěžovatele vzhledem k místu, kde působí a předmětu jeho působnosti. V souvislosti s otázkou účasti spolku ve správním řízení poukazuje Nejvyšší správní soud na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. července 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, ve kterém konstatoval, že „musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace... Územním plánem mohou tedy ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulované.“ Soud dále uvedl, že navrhovatelem „může... být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno... Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulované územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulované územním plánem tento plán (jeho změna) připouští.“

[23] Věcnou správnost uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu následně potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 30. května 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, ve kterém rovněž konstatoval, že „podstatným kritériem zde musí nepochybně být místní vztah navrhovatele k lokalitě regulované územním plánem. Má-li spolek sídlo na tomto území nebo jsou-li jeho členové vlastníky nemovitostí potenciálně dotčených opatřením plynoucím z územního plánu, pak by mu v zásadě měla svědčit aktivní legitimace k podání návrhu. Věcné (materiální) legitimační důvody, vycházející z předmětu činnosti spolku, se pak odvozují od místního vztahu k napadenému opatření obecné povahy...z hlediska posouzení zákonné podmínky zkrácení na právech bude věrohodnější místní zavedenost“.

[24] Výše citovaná judikatura se týká oblasti přezkumu opatření obecné povahy, avšak závěry ohledně dotčenosti v hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

[25] Nejvyšší správní soud proto posoudil, zda mohl být stěžovatel v rámci předmětného správního řízení zasažen do své hmotněprávní sféry, což je předpokladem pro jeho možnou účast ve správním řízení. Ústavní soud v nálezu ze dne 30. května 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, konstatoval, že „... *aktivní legitimace spolků, které byly založeny za účelem ochrany přírody a krajiny, nemůže být bez hranic.*“ Touto hranicí je již zmíněný lokální prvek, resp. možná dotčenost na hmotných právech. Pokud by tento závěr nebyl správný, bylo by hypoteticky možné přiznat aktivní legitimaci ke vznášení věcných námitek každému spolku, který má předmět činnosti stanoven bez dalšího jako ochranu přírody a krajiny či životního prostředí. V takovém případě by byl teoreticky jakýkoli spolek s uvedeným předmětem činnosti oprávněn vznášet věcné námitky proti příslušnému záměru bez ohledu, zda může být reálně dotčen na hmotných právech, tedy i spolek se sídlem mimo Českou republiku či na jiném kontinentě. Není možné paušalizovat presumpci dotčenosti ve hmotných právech spolků u všech záměrů, nýbrž je nutné vždy posuzovat každý případ individuálně (srov. závěry rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295).

[26] V citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 13/2015 Nejvyšší správní soud posuzoval otázku přímého dotčení spolku ze dvou aspektů. Jednak z hlediska území, na kterém spolek vykonává svou činnost – ohledně toho konstatoval, že bytí má spolek sídlo v Brně, dlouhodobě vyvíjí aktivity v souvislosti s ochranou přírody a krajiny v rámci celé České republiky, jednak potom z hlediska významu záměru posuzovaného ve správním řízení – ve vztahu k tomu dospěl k závěru, že jde o elektrárnu, jejíž provoz bez pochyb přesahuje hranice dotčeného kraje, resp. Má dopad na celé území České republiky. Možné přímé dotčení (a tedy založení účastenství) spolku tedy shledal z obou hledisek. Přitom by postačilo naplnění alespoň jednoho z nich. V nyní projednávané věci však není naplněno ani jedno.

[27] Z hlediska území je činnost stěžovatele omezena na oblast obce Koberovy na Liberecku, kde také sídlí. Podle stanov jde o spolek zaměřený na ochranu Suchých skal, které se nachází necelé dva kilometry od Koberov. Nejvyššímu správnímu soudu přitom není známo, že by spolek vyvíjel jakékoliv aktivity i na jiných místech České republiky.

[28] Ani z hlediska významu objektu, který chce stěžovatel jako účastník ve správním řízení chránit, nelze potom dospět k závěru, že by manipulací s ním v rámci správního řízení mohlo dojít k přímému dotčení stěžovatele, resp. libovolného v České republice lokálně působícího spolku založeného za účelem ochrany přírody a krajiny. Přitom si lze představit situaci, kdy by spolek založený za účelem přírody a krajiny mohl být aktivně legitimován i tehdy, pokud obvykle působí na jiném místě, než je objekt, jehož ochrany se domáhá. Taková situace by typicky mohla nastat, pokud by se správní řízení týkalo objektu s určitým stupněm celostátní ochrany (např. národního parku). V nyní projednávané věci však Český Krumlov, resp. zámekská zahrada, v níž má dojít k přemístění otáčivého hlediště, takové ochrany z hlediska přírodních či krajinných hodnot

nepožívá. Závěr žalovaného, který stěžovateli nepřiznal postavení účastníka v tomto řízení, byl zcela správný, stejně jako aprobace tohoto závěru krajským soudem.

[29] Vzhledem k tomu, že závěr krajského soudu o nepřiznání pozice účastníka stěžovateli byl správný již z výše rozvedeného prvního důvodu, rozsudek krajského soudu ob stojí. Nicméně Nejvyšší správní soud se zabýval i druhým důvodem, pro který nebylo stěžovateli přiznáno postavení účastníka řízení – nedotčeností zájmů ochrany přírody a krajiny v řízení. Tento aspekt projednávané věci posoudili žalovaný i krajský soud chybně.

[30] Obecně nelze říci (jak učinili žalovaný a krajský soud), že je-li objekt chráněn prostřednictvím státní památkové péče, vylučuje tato skutečnost jeho ochranu z hlediska ochrany přírody a krajiny. Naopak, památkově chráněné objekty bývají často zároveň součástí krajiny (typicky si lze představit nejruznější zámecké parky, hřbitovy či hrady tyčící se na kopcích a spoluvytvářející charakter krajiny). Není přitom žádný důvod pro jednu ochranu vylučovat druhou. V situaci, kdy se tyto oblasti ochrany prolínají, bude muset být zamýšlený záměr posouzen z hlediska obou (všech) dotčených veřejných zájmů. V takovém případě má mezi účastníky řízení týkajícího se i zájmů ochrany přírody a krajiny své místo i spolek, který splňuje podmínky § 70 zákona č. 114/1992 Sb.

[31] Žalovaný i krajský soud v souvislosti s touto otázkou poukazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2010, č. j. 8 As 34/2010 - 106. V této věci šlo ve správním řízení o změnu dokončené stavby v centru Českého Krumlova, přičemž občanské sdružení založené ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny se domáhalo účasti v tomto řízení. Nejvyšší správní soud k této situaci uvedl, že *„založil-li krajský soud svůj závěr o chybějící aktivní věcné legitimaci stěžovatele na tom, že ve správním řízení nemohly být zájmy na ochraně přírody a krajiny dotčeny, protože se jednalo o změnu existující stavby v městské památkové rezervaci a nedocházelo k zásahům, které mají vliv na krajinu nebo na kulturní dominantu krajiny, nelze jeho úvahám nic vytknout... Zájmy chráněné zákonem na ochranu přírody totiž nepochybně nejsou dotčeny v každém územním, resp. stavebním řízení.“*

[32] Rozsahem věcné působnosti právní úpravy zákona na ochranu přírody se zřetelem k výkladu pojmů krajina, resp. krajinný ráz se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 28. 12. 2006, čj. 6 A 83/2002 - 65. Uzavřel přitom, že zákon na ochranu přírody nedopadá na případy, kde je stavba umístována do prostředí, které nemá znaky krajiny ve smyslu tohoto zákona, resp. nemá ani krajinný ráz. Za takové prostředí přitom označil např. zastavěnou centrální oblast města, tedy vysoce urbanizované městské prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd.

[33] Při aplikaci těchto závěrů na nyní projednávanou věc nelze dovodit, že v ní k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny nedochází. Na rozdíl od urbanizované centrální části města je areál zámku v Českém Krumlově včetně zámecké zahrady významnou krajinnou dominantou, která spoluurčuje krajinný ráz místa. Jde tak o typický příklad lokality, v níž dochází k dotčení jak zájmů památkové péče, tak i zájmů na ochraně přírody a krajiny.

[34] Stěžovatel nadto poukazuje na skutečnost, že v rámci přesunu hlediště do jiné části zahrady bude muset dojít ke kácení dřevin. Žalovaný sice tvrdí, že nikoliv, nicméně ze spisového materiálu je patrné, že v oblasti, kam má být hlediště přesunuto, dřeviny rostou. Ochrana dřevin, ať již před nedůvodným kácením nebo poškozením, třeba v důsledku stavebních prací, je přitom zajištěna právě předpisy na ochranu přírody a krajiny. To samozřejmě neznamená, že by na uvedeném místě nemohlo dojít ke stavbě hlediště. Jde však rovněž o doklad skutečnosti, že v posuzovaném případě nelze vyloučit dotčení zájmu na ochraně přírody a krajiny, legitimizující účast spolku podle § 70 v takovém řízení.

[35] Závěrem kasační stížnosti namítl stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, ani tuto námitku však neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Napadený rozsudek není zatížen žádnou z vad, které by podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS), založily jeho nepřezkoumatelnost. Závěry týkající se účastenství stěžovatele ve správním řízení krajský soud dostatečně a přesvědčivě odůvodnil.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, přestože byla jedna z kasačních námitek relevantní, pro to, aby rozsudek krajského soudu obstál, stačil první z důvodů nepřiznání pozice účastníka řízení stěžovateli. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu